

ἀνεστοροῦμαι Κάρπ. Κύθηρ. ἀριστεροῦμαι Χίος (Καλαμ.) ἀρεστοροῦμαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀνιστορῶ = ἐρωτῶ νὰ μάθω. Τὸ ἀναστορῶ, εἰς ὃ ὑπεισηλθεν ἡ πρόθ. ἀνὰ παρετυμολογικῶς, καὶ μεσν. Περί τῆς προθ. πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,312 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 27. Τὸ ἀνιστοροῦμαι καὶ ἀναστοροῦμαι καὶ ἐν Ἑρωφίλ. πρόλ. 75 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) καὶ ἰντερμ. Β 102 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

1) Ζητῶ νὰ εὔρω, ἀναζητῶ Ἀμοργ. Θήρ. Κάλυμν. Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) κ. ἀ. : Ἐναστορῶ τὴν αἶγα Σύμ. Ὁ βοσκὸς ἔναστορᾷ τὰ πρόβατα αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 1,5,5 «δεῖ δὲ ἀκριβέστερον ὑπὲρ αὐτοῦ σκέψασθαι καὶ ἀνιστορῆσαι τὰς αὐτομάτους γενέσεις».

β) Ζητῶ, ἀπαιτῶ Σέριφ. : Ἀφοῦ τ' ἀνεστόρησε ὁ δεῖνα τὰ λεπτὰ του δυὸ τρεῖς μῆνες, ἀπὸ χολόσκασι πῆγε (ἀπέθανε).

γ) Ζητῶ πληροφορίας περὶ τινος Κάλυμν. : Ἐν τὸν ἡνεστόρησε καθόλου. 2) Παρατηρῶ, προσέχω Κάλυμν.

Νίσυρ. Ρόδ. : Δὲ σ' ἐνεστόρησα ποῦ ἤρθες Νίσυρ. Ἐνεστόρησε ! (ἔλα 'ς τὸν ἑαυτὸν σου, πρόσσεχε) Κάλυμν. Ἐνεστόρησα τὰ πράτα καὶ λείπει ἓνα Ρόδ. β) Βλέπω, διακρίνω, παρατηρῶ Νάξ. (Ἀνω Ποταμ. Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἀ. — ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. : Ἐσουροῦπωσε καὶ δὲν ἀνεστορᾷ κανεῖς Ἀπύρανθ. Ὁ,τι καὶ ἀνεστορῶ (ὅ,τι καὶ = μόλις) Φιλότ. Ἐπῆες τσι ἀνεστόρησες, εἶναι σωστά ; Ἀνω Ποταμ. Τὸν ἀν'στορ'σάμε δὰ τὸν κωπελλιάρη Λεῦκ. || Ποίημ.

Μέσα 'ς τὰ δέντρα ἀνιστοράει πουλλάκια φωλγασμένα καὶ ἄλλα ποῦ πέτουνται ῖρηλὰ καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. 3) Αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι Κῶς Νίσυρ. Σάμ. : Ὁ ἄρρωστος δὲν ἀνεστέρησε τὸ γατρὸ Νίσυρ. Δὲν ἀνιστοροῦσι ἀπ' τοὺς μυθῶς Σάμ. Αὐτὸς οὐ ἄθρουπους εἶνι βαρῆ, δὲν ἀνιστοράει αὐτόθ. 4) Ἐννοῶ, ἤξεύρω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κάλυμν. Κῶς κ. ἀ. : Δὲν ἀνιστοράει ποῦ πᾶν Ζαγόρ. Δὲν ἔνεστορᾷ εἶντα τοῦ ἔνεται ὁ κόσμος Κάλυμν. Ἡ δούλα δὲ ἔνεστορᾷ νὰ κάμη κάμμιὰ δουλειὰ αὐτόθ. Ἐκεῖνος ἔν ἔνεστορᾷ καλὰ καλὰ εἶντα τοῦ γίνεται Κῶς Ἐν ἔνεστορᾷς μὲ ποῦ 'σαι μὲ ποῦ 'σουν (μὲ = μηδὲ) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ἐν ἔνεστορᾷ νὰ μοιράσῃ δυὸ γαδάρων ἄχερα (ἐπὶ ἀνοήτου) αὐτόθ. 5) Διηγόμαι, ἐξιστορῶ Ἀμοργ. Ἡπ. (Χουλιάρ.) Θήρ. Κάλυμν. Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ρόδ. κ. ἀ. — ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. : Ἐκατσε καὶ τοῦ τ' ἀνιστόρησε μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῆμα Ὀλυμπ. Νιστόρησέ μου πῶς ἦτο. — Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸν ἱστορήσω Ρόδ. Δείχνει [ὁ δάσκαλος] 'ς τὰ παιδιὰ τὸν προπάλαιο πρόγονό τους... καὶ ἀνιστορεῖ μὲ λόγια περισσὰ τῇ δόξᾳ τους (τὸν πρόγονο = τὴν εἰκόνα τοῦ προγόνου) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Μᾶς τὸν εἶχε ἀνιστορήσει τόσες φορὲς καὶ ἀκόμα δὲ χορταίναμε νὰ τὸν ἀκούμε Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν.

β) Ἐμφανίζω, παρουσιάζω τι ΜΠΑπανικολ. ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Ν' ἀνιστορᾷς 'ς τὸ βλέμμα σου χαρὲς μαζὶ καὶ λύπες, πόθους, παλμούς, ὀνείρατα, φιλειά, ἀγκαλῆς καὶ χάδια.

γ) Ζωγραφίζω Νίσυρ. : Ἀσμ.

Χάρες, χαρίσματα Θεοῦ σ' ἔχουν ἔνεστορισμένο, καὶ εὐγενικὸ καὶ ταπεινὸ, πολλὰ χαριτωμένο.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. 6) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι Ἀντικύθ. Ἀστυπ. Θήρ.

Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λέσβ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀνω Ποταμ. Ἀπύρανθ. Καλόξ.) Νίσυρ.

Πόντ. (Χαλδ.) Ρόδ. Χίος (Καλαμ.) κ. ἀ. : Δὲν ἀνεστορῶ τίποτα Κίμωλ. Ἀν'στορῶ τ'ν ἡμέρα ποῦ πῆγα 'ς τὸν δεῖνα μέρους Λέσβ. Ἀν'στορῶ τῇ φουρτούνα ποῦ πέρασα 'ς τὸν

ταξίδ' αὐτόθ. Δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἱστορήσω Ρόδ. Ὁ,τι τσαὶ τ' ἀνεστορῶ (μόλις τὸ ἀν.) Καλόξ. Δὲν ἀνεστοροῦμαι εἶδα τό 'καμα Α.Κρήτ. Τ' ἄκουσα, μὰ δὲν τ' ἀριστεροῦμαι Καλαμ.

Κάθομαι καὶ ἀνιστοροῦμαι Κύθηρ. || Ἀσμ.

Ἀπόψε τὰ ματάκια μου ἔκλαψαν τὰ καημένα, γιὰτὶ ἀναστορηθήκανε βάσανα περασμένα

Ἀντικύθ.

Ἀνιστοροῦμαι τοῦ πουλλοῦ 'κείνου τοῦ παινεμένου, 'κείνου ποῦ λείπει 'ς τὰ μακρὰ καὶ τ' ἀνεζητημένου

Κάρπ.

Ἡ μέρα μὲ παρηγορᾷ καὶ ἡ νύχτα μὲ πληγώνει καὶ ὄντες σοῦ ἀνιστορηθῶ, τὸ αἷμα μου παγώνει αὐτόθ.

Ἀνεστορήσου τοὶ βραδεῖς καὶ τοὶ νυχθίς θυμήσου ἀπὸν καδαδωρίζαμε, μικρὴ μου, 'ς τὴν αὐλή σου

Κρήτ.

Τὸ δρόμον τὸ πορπάτενες νερόν νὰ μὴ εὔρισκᾷται, καὶ ὄντας διηρᾷς καὶ καίεσαι, ν' ἀναστορῆς ἐμένα

Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε

στ. 143 (ἐκδ. J.Lambert) «πάντοτε εἰς πέτραν κάθεται, θρηνεῖ, μοιρολογᾷται, | τὴν συντροφίαν τοῦ ἀνιστορεῖ καὶ πνίγει τὸν ἑαυτὸν του». Συνών. ἀναγορεῖω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀναθυμίζω, ἀνακαλῶ 4, ἀναμνεῖμαι 1, ἀνανοῶ 6, θυμᾶμαι. Καὶ μεταβιβαστ.

κάμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι, ὑπενθυμίζω Κρήτ. κ. ἀ. : Ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀναστορήσω Κρήτ. Ἀνεστόρησέ με ἐδὰ ποῦ δὰ πάμε 'ς τὸ σπίτι νὰ σοῦ τὸ δώσω αὐτόθ. β) Ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου γεγονότα, πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς μικρᾶς ἡλικίας, τῶν παιδικῶν χρόνων Πόντ. (Ἀμισ. Κερ

ρασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἀναστορῶ τὸν πάππο μ' - τὴν καλομάννα μ' (τὴν μάμμη μου) Τραπ. Χαλδ. Ἀναστορεῖς ὄνταν ἔσ'νε μικρὸς καὶ ἔπαιζες μετ' ἐμέν ; αὐτόθ. Ἐχω ἀναστορεμένσαν τὴ μάννα μ' (ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν μορφὴν τῆς μητρός μου) Χαλδ. Μετοχ. ἀναστορεμένος = περασμένος, παλαιὸς (ἐκ τῆς σημ. τῆς ἀναπολήσεως πραγμάτων παρελθόντων) Πόντ. (Κερ

ρασ.) : Ἀν' τ' ἀναστορεμένα (ἄν = ἄφες). γ) Σκέπτομαι, συλλογίζομαι Κρήτ. Κύθηρ. : Ἐσὲν ἀνεστοροῦμαι Κρήτ.

7) Ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω περὶ τινος Κάλυμν. : Κάθε μέρα ἔνεστορᾷ το καὶ στέλ-λει του τὸ ψωμάκι. Τρεῖς ἡμέρες ἡκάθητο θεόκλειστος καὶ ἔν τὸν ἡνεστόρησε ψυδῇ. Ἐν ἀνεστορᾷ τίποτις γὰ τὸ σπίτι του ἢ ἔν ἔνεστορᾷ τὸ σπίτι του. Μετοχ. ἔνεστορημένος, ὁ περὶ οὗ λαμβάνεται ἡ ἐλήφθη φροντίς : Ἐνεστορημένη τὴν ἔχουσι, ἡξέννοιασε πλεὸς ἢ μάννα τῆς.

άνισως σύνδ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνίσους βόρ. ιδιώμ. άνίσως Θήρ. Σκίαθ. άνίς Προπ. (Ἀρτάχ. καὶ άνίσως) άνούσους Πόντ. (Οἶν.) άνούς Πόντ. (Οἶν.) άδίσως Τήν. άδέσως Θήρ. άνίσωστα Εὔβ. (Κύμ. κ. ἀ.) Ἰων. (Καράμπ.) Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Κινουρ. Σουδεν. κ. ἀ.) Σύμ. Σύρ. κ. ἀ. άρ'σουστα Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. άνίσωστα Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) άνίσουστα Ἡπ. Λέσβ. Μακεδ. άνινσουστα Ἡπ. άνίσωστας Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἀ.) Κρήτ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Λάστ. κ. ἀ.) άνίσουστας Σάμ. άνίσωντα Θράκ. άνίσωντας Θράκ. άνίσωντας Κύπρ. άνίχωντας Κύπρ. ίσωστας Παξ.

Ὁ μεσν. σύνδ. άνίσως ἐκ τοῦ άν καὶ ἴσως. Περί τῆς λ. ιδ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 41. Μεσν. εἶναι καὶ ὁ τύπ. άνίσως. Πβ. Μαχαιρ. 1,136 (ἐκδ. R.Dawkins) «άνισως καὶ εἶναι άπελεύθεροι τῶν

Γενουβήσων». Περί τοῦ τύπ. *ἀνούσου*ς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 24. Ὁ τύπ. *ἀνισωστά* ἐκ παρεκτάσεως κατ' ἀναλογίαν καθὰ καὶ *χωρίς* - *χωριστά* κττ., περὶ οὗ φαινομένου ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 80 καὶ ΣΞανθουδ. ἐν Ἐρωτοκρ. 496. Ὁ τύπ. *ἀνισουσά* ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. *ἀν εἶν' σουστά*. Ὁ τοῦ τόνου ἀναβιβασμὸς εἰς τὸν τύπ. *ἀνίσωστα* κλπ. δι' ἐπίδρασιν τοῦ *ἀνίσως*. Οἱ τύπ. *ἀνίς* καὶ *ἀνούς* κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀτόνου *ου* τοῦ *ἀνίσους* - *ἀνούσου*ς. Τὸ *ἀνίχωντας* κατὰ τινα παρετυμ., τὸ δὲ *ἰσωστάς* κατ' ἀνομοιωτικὴν ἐν συνεκφορᾷ ἀποβολὴν τοῦ *αν*-. Ὁ τύπ. *ἀνισωστάς* καὶ παρὰ Φωσχόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α στ. 130 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 689 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.).

Σύνδεσμος ὑποθετικὸς συνήθως μετὰ τοῦ καὶ συνεκφερόμενος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις

1) Ὑποθετικαὶ σημαίνουσιν ἀπλὴν ὑπόθεσιν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀνίσως καὶ ἔρθῃ, νὰ μὲ φωνάξετε. Ἀνίσως καὶ φύγῃ, θὰ φύγω κ' ἐγὼ σύνηθ. Ἀνισωστάς κ' ἔρχεσαι, νὰ καρτερέσω, εἰδεμή, νὰ φύγω* Πελοπν. *Ἀνισωστάς καὶ τὸνε δῆς, πές του ποῦ τὸν θέλω Κέρκ. Ἀνίσουστα κὶ πιτύχης, ἰγὼν κόβου τοῦ κιφάλι μ' Λέσβ. Ἀνισωστά κ' ἦρθε καλὸς τοῦ καλοῦ, εἰδεμή, βλαστήματα Κυνοῦρ. Ἀνίσωντας τὸ' ἔχω χαμπάριν, ν' ἀοτράψ' ὁ Θεὸς τῶν νὰ μὲ κάρῃ Κύπρ. || Ἄσμ.*

Ἀνίσως κὶ ἄλλον ἀγαπῶ καὶ θέλω γὰ νὰ φύγῃς, σπαθὶ βασιτῆς 'ς τὴ μέση σου, κόψε μου τὸ κεφάλι Πελοπν.

Θάνατο, κόρη μου, νὰ ἰδῶ, ἀνισωστάς δὲ σ' ἀγαπῶ.

— *Θάνατο κ' ἐγὼ νὰ λάβω, ἰσωστάς καὶ δὲ σὲ πάρω*

Παξ. Συνών. ἄμα **B 2**, ἄμποτε **1**, ἄν **1**, ἄνεν **1**. Πβ. *ἄν-κὶ-ἄν*. 2) Πλάγιοι ἐρωτηματικαὶ πολλαχ.: *Τὸν ρώτησε ἀνίσως καὶ εἶναι σωστά αὐτὰ ποῦ λένε. 3) Προτάσεις δηλοῦσαι ἄρνησιν Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀνίσως κ' ἔρθῃ σήμερα (δὲν πιστεύω νὰ ἔλθῃ, δὲν θὰ ἔλθῃ). Ἀνίσως κ' ἔγραψε τὸ γράμμα (δὲν τὸ ἔγραψε). Πιστεύεις νὰ πῆγε 'κεῖ ποῦ τοῦ εἶπαμε; — Ἀνίσως (δὲν τὸ πιστεύω).*

ἀνίσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἰσωτός < ἰσώνω.*

*Ὁ ἔχων ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, ἀνισοπέδωτος: Τὸ χωράφ' ἀνίσωτον ἔν'. Συνών. ἀνίσαχτος **1**.*

ἀνιφτίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Τὸ μὴ νίπτεσθαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *ἀνιφτούκλα **1**, ἀνιψιά. 2) Μετων. ὁ μὴ νιπτόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀκάθαρτος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): Ἐλα, βρέ ἀνιφτίλα! (ὑβρις) Ἀρκαδ. Συνών. ἀνιφτούκλα **2**.*

***ἀνιφτογάττα** ἡ, ἀνιφτοκάττα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τοῦ οὐσ. γάττα.

Ἄνιπτος, ἀκάθαρτος: Φρ. Ἀνιφτοκάττα, γὰ τὴν κάττα (λέγεται ὑπὸ παιδων, οἱ ὅποιοι πειράζουσιν τοὺς ἀνίπτους καὶ ἀκαθάρτους συνομηλίκους των. φά=φάγε).

ἄνιφτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἄν'φτους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄνιφτε* Τσακων. *ἀνάνιφτος* Πόντ. *ἀνάν'φτους* Λέσβ. *ἄνιφος* Πόντ. (Χαλδ.) *ἄν'βους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄνιπιτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἄνιφος ἐκ τοῦ ἄνιφτος κατὰ τὸ σχῆμα ἄγναφτος - ἄγναφος, ἄγραφτος - ἄγραφος, ἄρραφτος - ἄρραφος.

1) Ὁ μὴ νιφθεὶς ἰδίᾳ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ἄνιπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ἀνιφτος εἶς' ἀκόμα; Τί μοῦ κάθεσαι ἔτσι ἄνιφτη πρῶι πρῶι; κοιν. Ἐχει ἄνιφτα τὰ χέρια του* Α.Ρουμेल. (Ἀγχιάλ.) *Ἀνιφτα ἔχω τὰ μοῦτρα μου Ἀθῆν. Μὴν πίν'ς καφὲ ἄν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Δὲν κάνει νὰ τρώς ἄνιφτος (πβ. καὶ Ματθ. Εὐαγγ. 15,20 «ἀνίπτους χερσὶ φαγεῖν»)* Πελοπν. (Λακων.) *Ἀσ'κώνεται καὶ δῆεται 'ς τὸ φαεῖ ἄνιφτος, γρουλλομματιασμένος Παξ. Ἀνιφτος ἐποίκειν τὴν εὐδὴν ἀτ' (ἄ. ἔκαμε τὴν προσευχὴν του) Κερασ. Πουρνὸ πουρνό, βρέ, τῶι ἄνιφτους ποῦ πάς; Λέσβ. || Φρ. Ἀνιφτε, κάτ' ἄνιφτε, ψιψίκα μὲ τὰ γένᾶ (σκῶμμα πρὸς παιδία ἄνιπτα) Κερασ. Τραπ. || Παροιμ. Καλή 'σι, κόρη μ', κὶ ἄν'β', καλή 'σι κὶ νιμμένη (ἡ καλλονὴ ἐν πάσῃ περιστάσει διαλάμπει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Γνωμ. Ἀνιφτος φάι, ἀλλὰ μὴ λημερνᾷς (φάι=φάγε, μὴ λημερνᾷς=μὴ διέρχεσαι τὴν ἡμέραν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Ἄσμ.*

Γὰ νὰ νιφτοῦν οἱ ἄνιφτοι | νὰ πιοῦν οἱ διψασμένοι, νὰ βάλουν κ' οἱ γραμματικοὶ | νερό 'ς τὸ καλαμάρι (μοιροῦλ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἀνιφτο, κακάνιφτο, | κακὰ μουντζουρωμένο,

δὲν πάει 'ς τὴ μαννούλλα του | νὰ τὸ νίψῃ τὸ βρομεμένο αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. Συνών. ἄνιψος, ἄπλντος. 2) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ., τὸ ἀνδρικὸν μόριον Στερελλ. (Τριχων.)

ἀνιφτούκλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσήν.) *ἄν'φτούκλα* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλα.

1) Τὸ μὴ νίπτεσθαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τί ἀνιφτούκλες ἔχεις σήμερα, δὲ νίφτηκες! Συνών. ἀνιφτίλα **1**, ἀνιψιά.*

2) Μετων. ὁ μὴ νιπτόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀκάθαρτος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσήν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Βρέ, ἀνιφτούκλα! Μεσσήν. Σοῦ 'νι μὰ ἄν'φτούκλα! Αἰτωλ. Τί ἀνιφτούκλα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναικα! Ἀρκαδ. Συνών. ἀνιφτίλα **2**.*

ἀνιφτούκλης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλης.

Ἀκάθαρτος, ἄνιπτος, ρυπαρὸς: Σήμερα μᾶς ἦρθε ἀνιφτούκλης.

ἀνιψάκι τό, ἀνεψάκι Λεξ. Μπριγκ. ἀνεψάτσι Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀνιψάκι Κεφαλλ. ἀνιψάκι σύνηθ. ἀνιψάτσι πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνιψιὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ οἱ τύπ. ἀνεψάκι καὶ ἀνιψιάκι καὶ παρὰ Σομ.

*Ἀνεψιὸς ἢ ἀνεψιά μικρᾶς ἡλικίας. Συνών. ἀνιψιδάκι, ἀνιψίδι **1**, ἀνιψιόπουλλο **1**, ἀνιψοῦδι, ἀνιψοῦλλάκι.*

ἀνίψι τό, ἀνέψιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀνέψι Βάρν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Καπ. (Ἀραβάν.) — Λεξ. Κομ. Πρω. ἀνέψι Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Σινώπ.) ἀνέψ' Θράκ. (Αἶν. Κασταν. Σαρεκκλ.) ἀνέψ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνίψιο Κρήτ. ἀνίψο Κρήτ. ἀνίψιν Κύπρ. ἀνίψι κοιν. ἀνίψ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνιψιὸς κατὰ τύπ. ὑποκορ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Ὁ τύπ. ἀνέψι καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀνίψο καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. (ἐκδ. Ἐνετίας 1713). Πβ. ἐκδ. ΣΞανθουδ. σ. 496.

1) Ἐξάδελφος Καπ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. Συνών. ἀνιψιὸς **1**, ἀνιψοῦλλης **1**, ξάδερφος. 2) Ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς εἴτε τοῦ ἐξαδέλφου